

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **Krajského úřadu Královéhradeckého kraje**, odboru dopravy a silničního hospodářství, se sídlem v Hradci Králové, Wonkova 1142, za účasti **R. Ch.**, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 12. 2003, č. j. 51 Ca 17/2003 - 14,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 12. 2003, č. j. 51 Ca 17/2003 - 14, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 6. 8. 2003, č. j. 9036/DS/03/Nj, ve spojení s rozhodnutím Městského úřadu Jičín (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 6. 2003, č. j. RD 01/376/03/Ví, a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu projednání a rozhodnutí.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítl, že z odůvodnění rozsudku je patrné, že jediným argumentem pro zrušení správních rozhodnutí byla skutečnost, že správní orgán I. stupně nezkoumal rychlost vozidla, které způsobilo dopravní nehodu. Stěžovatel však poukázal na fakt, že, jak vyplývá z výroku správního rozhodnutí a ze správního spisu, R. Ch. způsobil dopravní nehodu neopatrným předjížděním. Za toto jednání mu byla správním orgánem I. stupně uložena sankce dle ust. § 22 odst. 1 písm. b) a c) a ust. § 49 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb. Z výše uvedeného vyplývá, že sankce nebyla uložena za rychlou jízdu. Stěžovatel se proto domnívá, že krajský soud nesprávně hodnotil důkazy, které byly v rámci správního řízení provedeny, neboť se při posuzování dané záležitosti zabýval rychlostí jízdy vozidla, která je dle názoru

stěžovatele pro hodnocení celé kauzy irelevantní. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení.

Ze správního spisu, který soudu předložil stěžovatel, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím Městského úřadu Jičín, odboru dopravy, ze dne 16. 6. 2003, č. j. RD 01/376/03/VÍ, bylo rozhodnuto, že R. Ch. porušil ust. § 4 písm. a), b), c), § 17 odst. 5 písm. c), § 18 odst. 1 a 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů. Tím naplnil skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle ust. § 22 odst. 1 písm. b2) a c) a přestupku proti občanskému soužití dle ust. § 49 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona. Proto mu dle ust. § 22 odst. 2 tohoto zákona byla udělena pokuta ve výši 4000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení. O odvolání R. Ch. proti tomuto rozhodnutí rozhodl stěžovatel shora uvedeným rozhodnutím ze dne 6. 8. 2003 tak, že je zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle ust. § 22 odst. 1 písm. b) bodu 2. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „přestupkový zákon“), přestupku se dopustí ten, kdo jako řidič motorového vozidla poruší nesprávným způsobem jízdy zvláštní zákon tím, že předjíždí vozidlo na přechodu pro chodce nebo bezprostředně před ním nebo předjíždí vozidlo způsobem, který ohrozí protijedoucí řidiče nebo jiné účastníky silničního provozu, nebo předjíždí, jestliže se nemůže bezpečně zařadit před vozidlo nebo vozidla, která hodlá předjet, nebo předjíždí, aniž má před sebou rozhled na vzdálenost, která je nutná k bezpečnému předjetí.

Dle písm. c) cit. ustanovení přestupku se dopustí ten, kdo porušením zvláštního zákona způsobí dopravní nehodu, kterou je povinen podle zvláštního zákona neprodleně ohlásit policistovi.

Podle ust. § 49 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona přestupku se dopustí ten, kdo jinému z nedbalosti ublíží na zdraví.

Zásadní stížní námitkou stěžovatele je nesouhlas s právním posouzením dopravní nehody tak, jak bylo provedeno krajským soudem. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí následující. Krajský soud v Hradci Králové v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že „byla-li žalobci uložena pokuta i za překročení povolené rychlosti, pak bude nezbytné tuto rychlost zjistit.“ Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které je součástí správního spisu, je však zřejmé, že pokuta byla R. Ch. uložena pouze za porušení ust. § 22 odst. 1 písm. b) bodu 2. a písm. c) a ust. § 49 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona, tedy za nesprávné předjíždění, způsobení dopravní nehody a za nedbalostní ublížení na zdraví. Z výše uvedeného vyplývá, že R. Ch. nebyla pokuta uložena za překročení povolené rychlosti, správní orgán I. stupně pouze konstatoval, že tento jel vyšší rychlostí než byla rychlost povolená, aniž by však měl tento fakt vliv na právní kvalifikaci skutkové podstaty přestupku či na následné správní trestání. Z výše uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že Krajský soud v Hradci Králové pochybil, když stanovil povinnost správnímu orgánu I. stupně zabývat se rychlostí

vozidel před i v okamžiku nárazu, neboť toto je pro právní kvalifikaci dopravní nehody tak, jak byla provedena správním orgánem I. stupně, irelevantní.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu pro jeho nepřezkoumatelnost zrušil a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : roti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu